

Η ΚΟΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΟΥΛΑ

(Τους τη στείλανε από το μεσιτικό γραφείο στός ένδεκα παρά τέταρτο τῷ παρῷ. Στῆς ένδεκα παρά δέκα, ανέλαμβανε τὰ καθήκοντά της.

Ἡ εύκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἔγεινε δεκτὴ, προήγοητο, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπὸ τὸ συμπαθητικὸ ἔξωτεροκό της : μιά ὀμι ὀλοστρογγυλή και κόκκινη, μολλιά ἀραιά ἀλλά κίτρινα σάν τῆς ἀγελάδας, χέρια και πόδια πλατειά, περπάτημα κουνιστό σάν τῆς πάπιας, τέλος μιά χονδρὴ γυναικὰ μεσόκοπη πού φαινόταν γιά νοικοκυρτ.

Τέλος, ἡ Κυρία τῆς εἶπε : «Μοῦ ἀρέσεις !» Τόσο εἶχε στενοχωρηθῆ πὸν ἔκαμε 48 ὥρες χωρὶς δούλα.

Ἡ ὑπηρεσία ἦτο ἀπλή, γιατί ὁ Κύριος και ἡ Κυρία ἦταν ἀνθρώποι μεστωμένοι, μὲ καλὴ ὑγεία και ζῶσαν ταιριασμένα. Ὡς τόσο ἡ πρῶτες δουλειές πού ἔκαμε ἡ Μπετίνα—ἡ καινούργια δούλα ἐλέγετο Μπετίνα—ποραξένεψαν κάπως τ' ἀφεντικά της. Λουστράσεις δυνατά μὲ μαῖθο βερνίκι τὰ χίτρινα σκαρλίνια τοῦ Κυρίου ὑστερα, στρώνοντας τάχα τὸ τραπέζι, ἀφῆσε νὰ κατακυλλοῦσαν τὰ πιάτα ἀπὸ τὸ μπουφέ.

Τῆς εἶπαν νὰ τηγαίνει ἀγά πού εἶπε πὸς ξέρι και τὰ τηγαίλει στὴν ἐντέλεια, και λησιόνησε νὰ β' λη πρῶτα βούτυρο, και ἔτσι σερβίρισε ἀγά πού δὶν ἐξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὸ σαγάνι.

Ὅταν τὴ μάλλωσε ὁ Κύριος, πού εἶνε ὡς τόσο μαλαρός, ἔδειξε τὴν εὐσιωθῆσία της γίνοντας ποταμοὺς δακρῶν, πού πότισαν ὅλα τὰ φαγητὰ πού σερβίρισε κατόπιν και τὰ ἔκαμεν ἀμυρὰ, ἀκομη και τὸν καφέ.

Μ' αὐτὰ ὅλα ἐλθμονήθησαν, ὅταν, κατὰ τὰς πέντε ἡ ὥρα, ἔξεργάγη ἕνα δάμα.

Ὁ Κύριος μόλις εἶχε ἐπιστρέψει. Θέλοντας νὰ λησμονήσῃ τὸ ἀθλιο πρόγευμα τοῦ μεσημεριοῦ, ἤρθε ἐφωδιασμένος μ' ἕνα λιμπρό ἀστακό πού τὸν ἀκούμισσε ἐπάνω στοῦ τραπέζι τῆς κουζίνας, σὲ μιά στιγμή πού ἡ Μπετίνα ἀπονοσίαζε ἀπ' ἐκεί.

Ἐπειτα, σὰ νὰ ἠθελε νὰ ἐκαλέσῃ τὴ Κυρία, ὁ Κύριος πῆγε κοντά της, σὸ ἀλόνι, μὲ τόση ἀπάθεια, ὥστε ἡ Κυρία ἀμέσως ἐμάντεψε ὅτι τῆς προηίτησε κάποια «σουρπρίξ».

Ὁ Κύριος (μὲ χαμογελο τόσο φυσικό, ὥστε ἡ ὑποψία τῆς Κυρίας μεταβάλλεται εἰς πεποίθησιν).—Μάλιστα ἀπολύτως, ἀγαπητὴ μου... τίποτε ἀπολύτως !

Ἡ Κυρία—Στοιχηματίζω ὅτι μοῦ τοίμασες κάποια σουρπρίξ ;

Ὁ Κύριος.—Μὰ ὄχι !

Ἡ Κυρία (μὲ χέρι μπερπέκας 45 ἐτῶν πού ζυγίζει 70 ὀκάδες).—Ἐλα, πέ μου γρήγορα ;

Ὁ Κύριος (κάμπεται).—Μὰ τότε δὲν θὰ εἶνε πιά σουρπρίξ.

Ἡ Κυρία (ἐπιμένει μὲ χάδια και τσακίσματα).—Ἐλα, πέ μου λοιπόν !

(Ἐξαφνα, ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ κρότο, και, λαχανιασμένη, ἀναμαλλιασμένη, μὲ μάτια ἀγριεμένα, κουνώντας νευρικά μιά τοιμπίδα, ἡ Μπετίνα παρουσιάζεται στὴν πόρτα, και κρατιέται ἀπὸ τὸ περβάζι της γιά νὰ μὴ πέσῃ, τόσο τὰ γονατὰ της λυγού.)

Μπετίνα (μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ φόβη).—Ἄχ ! Κυρία !... Ἄχ ! Κυρία !...

Ὁ Κύριος (ξαφνισμένος).—Αἱ ! τί ! τί συμβαίνει ;

Μπετίνα.—Τὸ πα... τὸ πᾶ...
Ἡ Κυρία.—Ποιὸ πᾶ ;

Μπετίνα.—Τὸ παράθυρο... ἀπ' τὸ παράθυρο !

Ὁ Κύριος.—Ἐπες ἀπ' τὸ παράθυρο ;

Μπετίνα.—Ὀχι... ὄχι ἔγω... τό... τῶροξα...
Ὁ Κύριος.—Τί ἔρριξες ἀπ' τὸ παράθυρο ;

Μπετίνα.—Τὸ τέρας... Ἐκείνο τὸ τέρας μὲ τὰ κέρατα... πού ἦταν πάνω στοῦ τραπέζι ;

Ὁ Κύριος.—Τί ; Τὸν ἀστακό μου ! Πέταξες τὸν ἀστακό μου ἀπὸ τὸ παράθυρο ! (Τρέχει ἔξω μὲ ὄρημ).

Ἡ Κυρία (πὸν τῆς ἀρέσει πολύ ὁ ἀστακός, περιλυπη). Νὰ πετάξῃ ἕναν ἀστακό, δὲν εἶνε δυνατόν ! Τί ζῶο !

Μπετίνα (πού ἐπάνω στὸν τρόμο της δὲν ἐννόησε ὅτι πρόκειται γι' αὐτὴ).—Ἄχ ! ναί, Κυρία, τί ζῶο ! Τὴ τρομερὸ ζῶο !

(Ὁ Κύριος ἐπιστρέφει φέροντας μιά ἄμορφη και ρυπαρὰ μᾶξα, τὰ λεύκανα τοῦ ὠραίου ἀστακοῦ του. Ἀπελπισία τῆς Κυρίας πού μάταια προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὴ Μπετίνα νὰ ἐννοήσῃ τὴ μεγάλη πλάνη της.)

Μπετίνα (ἐπιμόνα, πλένοντας μὲ δάκρυα τὰ λερωμένα χέρια της πού τὰ σκουπίζει ὑστερα στὴν ἄσπη ποδιά της).—Δὲν μποροῦσα ὡς τόσο νὰ τ' ἀφήσω τὸ ζωντανὸ νὰ με φάῃ.

(Οἱ δύο σῆζυγοι κνιτοῦν ἀκόμη ἀπαρηγόρητοι τὸν ἀστακό τους πού εἶνε τώρα γιά πέταμα, ὅταν γνιπᾶ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.)

Ὁ Κύριος.—Ἄ ! ἦρθαν ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ράφει μου...
Μπετίνα (πού ὑποψιάζεται μήπως τ' ἀφεντικά της τοιμάζονται νὰ τῆς σκαρῶσουν κανένα νέο παιγνίδι).—Ἄπὸ τὸ ράφει ;

Ὁ Κύριος.—Ναί, ἀπὸ τὸ ράφει μου... πού μὲ ντύνει... Ἄν ἦρθαν νὰ νὰ ζητήσουν τὰ ροῦχα...

Μπετίνα.—Μάλιστα ἀφεντικό. Ἄν ἦρθαν γιά νὰ ζητήσουν τὰ ροῦχα...

Ὁ Κύριος.—Πρόκειται νὰ μοῦ καθαρῶσουν μιά φορεσιά. Εἶν' ἐπάνω στοῦ κρεββάτι στοῦ δωμάτιο μου. Τὰ δίνεις.

Μπετίνα.—Μάλιστα ἀφεντικό.

Ὁ Κύριος.—Ἄκουσε!.. Εἶνε και 120 φράγκα ἐπάνω στοῦ τζάκι. Θὰ ρωτήσης τὸν ἀνθρώπο ἂν ἔχη τὴν ἐξόφλησί του.

Μπετίνα (ποραξολισμένη).—Τὴν ἐξόφλησί του ;

Ἡ Κυρία (τῆς ἐξηγεῖ).—Ἐνα χαρτί μ' ἕνα λογαριασμὸ ἐπάνω.

Μπετίνα (πού αἰσθάνεται ὅτι διερωτήσθη).—Μάλιστα, Κυρία !

Ἡ Κυρία.—Θὰ πῆρῃς τὸ χαρτί και θὰ τοῦ δώσης τὰ λεφτὰ. (Παίλι γνιπᾶ τὸ κουδοῦνι. Ἡ Μπετίνα τρέχει στὴν πόρτα και βλέπει ἐμπρός της ἕνα κορφεῖ.)

Μπετίνα (στέκει σάν κερβίρος και τὸν ρωτᾶ μὲ καλὸ τρόπο).—Τί θέλεις ;

Ὁ κορφεῖς (μὲ τρεπίνωσι).—Ἦθελα νὰ μοῦ δώσετε ὅτι προοριζοῦσθε : ψωμί, ροῦχα...

Μπετίνα.—Ἄ ! τὰ ροῦχα ; Θέλεις τὰ ροῦχα, αἱ ;

Ὁ κορφεῖς.—Δὲν λέω ὄχι...
Μπετίνα.—Θέλεις και τὰ λεπτὰ ;

Ὁ κορφεῖς.—Ἄν ἔχετε τὴν καλοσύνη...
Μπετίνα.—Ἐχεῖς τὸ χαρτί σου ;

Ὁ κορφεῖς.—Ἄ ! τὸ πιστοποιητικό μου ; Νά το.

Μπετίνα (μορμουρίζει).—Σὰ νὰ μοῦ τὰ εἶπαν ἀλλῶς. Ἐγεῖ ἐπάνω ἀριθμούς ;

Ὁ κορφεῖς.—Ἐγεῖ τὴ βούλα τῆς Δημαρχίας.

Μπετίνα.—Αὐτὸ πρέπει νάσαι (Παίρνει ἕνα βρώμικο και τσαλακωμένο πιστοποιητικό ἐιδείας πού ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐπιφέροντα νὰ ἐξασκή τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζητιάνου).—Ὀλίγες στιγμὲς ὑστερῶτερα, ἡ Μπετίνα παραδίδει ὅτι σκεπτικῶς στὸν κατόπληκτο ἀλλὰ κατερθουσιασμένο ζητιάνο ἕνα κουστοῦμι σχεδὸν καινούργιο και 120 φραγκα εἰς καρτονομιστῶν !

Ὁ Ζητιάνος: Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ ! (Κατ' ἴδιαν). Τοῦτοι δὲ ἡ πολλὴ ποινὴ μου εἶνε ἡ τρελλοῖ γιά δέσιμο ! Κόψω τὸ κεφαλι μου!..

ΚΑΛΛΙΠΠΙΑΔΗΣ

ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΣΤΙΧΟΙ

Τὰ μάγουλά σου ἀκούμπα ἐτὰ δικὰ μου
Θὰ τρέξω ε μεζὺ τὰ δάκρυά μας
Και σφίξει τὴν καρδιά σου στὴν καρδιά μου
Νὰ πετοχτῆ και νὰ σμιχθῆ ἡ σπεία μας.
Κι' ἂν μὲς τὴ φλόγα αὐτὴ τὴ θεριωμένη
Χιθοῦν τὰ δάκρυά μας ποταμοί,
Κι' ἂν εὐ κρατῶ στὰ στήθη μου σφιγμένη
Πεθαίνω ἀπ' τῆς ἀγάπης τὴν ὀρημ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Αὐθιστῶμεν γνωστον πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τοῦ «Μπουκέτου», τοὺς ἔγραφετὰς δι' ἕν μόνον τερμνον, ὅτι, ἡ συνδρομὴ των ἔληξε και ἂν δὲν σκεῖσούν νὰ τὴν ἀνανεώσουν, ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου θὰ διακοπῆ. (Ἐκ τῆς Δευθύνουσας)

Ἡ ὑπηρετρία